

— А второто смѣшно нѣщо? съ нетърпение запитало момчето.

— Прѣди малко видѣхъ едно момче. То бѣ се изморило да дири магьосанитѣ врати. И когато бѣ се качило на дирека, що крѣпи тѣзи врати, това момче съ ядъ избѣга къмъ дома си. То и не сѣщаше, че това що диреше, е отпрѣдѣ му...

— Какво? Какво каза вѣтре? извикало момчето.

Но вѣтрѣтъ бѣ вече стигналъ и за мигъ свали момчето въ дома му.

— Е, намѣри ли магьосанитѣ врати? запитала баба му.

— Не! отговорилъ Зѣплю. И той плачешкомъ разправилъ всичкитѣ си патила.

— Бѣдното ми, момче! казала майка му и го цѣлунала. А добрата му сестра отишла и му сложила хлѣбъ и млѣко.

— Самичкѣ си кривъ за тѣзи си патила, казала баба му. — Ти си невнимателно момче. Не се взирашъ. Не забѣлѣзвашъ. Ти си гледалъ небето, когато си миналъ покрай първата сова, а си говорилъ съ друга. Зѣпалъ си, кога си миналъ покрай водния старецъ, а си намѣрилъ нѣкаква жаба. Старата врана е била на онова дърво, дѣто си почивалъ. Миналъ си покрай раздавача и си зѣпалъ на друга страна. Изгубилъ си свѣтлината на огъня. И не си могълъ да се сѣтишъ, че посрѣдъ гората дѣскитѣ не могатъ да бждатъ друго, освѣнъ магьосанитѣ врати... Справедливо ти се е надсмѣлъ вѣтрѣтъ. И азъ ще ти се посмѣя. И наистина, всички зѣплювци сж жалки и смѣшни хора!...

Бабата млѣкнала. А Зѣплю горко заплакалъ.

